

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. H. H.**, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Milady Horákové 13, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 6. 2022, 2 A 25/2022-21,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 22. 3. 2022, č. j. KRPA-7318314-19/ČJ-2021-000022-SV, bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Rozhodnutím ze dne 11. 5. 2022, č. j. CPR-11841-3/ČJ-2022-930310-V244, změnila žalovaná k odvolání žalobce toto rozhodnutí tak, že dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zkrátila na 10 měsíců; ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 23. 6. 2022, č. j. 2 A 25/2022-21, zamítl a současně zamítl návrh na přerušení řízení.

[2] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnosti, kterou spojil s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Tuto žádost stěžovatel odůvodňuje tím, že přiznáním odkladného účinku mu bude umožněno dalšího setrvání na území ČR a výkon zaměstnání, na němž je existenčně odkázán. Dále stěžovatel upozornil, že otázka jeho pobytu je sporná, neboť není zřejmé, zda se na něj vztahuje čl. 1 odst. 2 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských

práv a základních svobod. Stěžovatel doposud nevyčerpal opravné prostředky přezkumu svého vyhoštění, ty vyčerpá až rozhodnutím o předmětné kasační stížnosti. Dále stěžovatel namítá, že je sporné, zda pobývá na území ČR oprávněně či nikoli a tato otázka má být přezkoumána právě Nejvyšším správním soudem; v případě, kdy by byl stěžovatelův pobyt oprávněný, jeho vyhoštěním by byla porušena jeho práva zaručená výše uvedeným čl. 1 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (stěžovatel uvádí, že se jedná o článek 2, ale z obsahu doplnění kasační stížnosti je zřejmé, že se jedná o chybu v psaní – pozn. NSS). Přiznáním odkladného účinku přitom nevznikne žádná újma jiným osobám.

[4] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Ve svém vyjádření uvedla, že stěžovatel je zastoupen právním zástupcem, který jej může i nadále zastupovat a osobní přítomnost stěžovatele není v řízení o kasační stížnosti nezbytná. K případné osobní účasti na jednání před Nejvyšším správním soudem je stěžovatel oprávněn využít institut povolení vstupu dle § 122 zákona o pobytu cizinců.

[5] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Podle citovaného ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

[7] K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení patřičných důkazů. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 1 As 27/2012-32). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[8] Stěžovatel ve svém návrhu pouze obecně uvedl, že přiznáním odkladného účinku mu bude umožněno nadále setrvat v zaměstnání, na němž je existenčně závislý. Tato tvrzení ovšem nepodložil konkrétními důkazy, ani k jejich prokázání nevznese žádné konkrétní důkazní návrhy. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že s rozhodnutím o správním vyhoštění je z povahy věci spjata újma spočívající v nutnosti opustit území vyhošťujícího státu a vynaložení nemalých finančních prostředků; výkonem

pokračování

správního vyhoštění může také často dojít k přerušení případných sociálních, ekonomických a rodinných vazeb. Jak ovšem bylo uvedeno výše, v řízení o kasační stížnosti nelze přiznání odkladného účinku bez dalšího očekávat, neboť tento institut je vyhrazen pro zcela výjimečné situace (pokud by zákonodárce zamýšlel přiznávat v těchto typových případech odkladný účinek, spojil by s podáním kasační stížnosti tento následek *ex lege*, jako je tomu například u žadatelů o mezinárodní ochranu). Na stěžovateli tudíž bylo, aby vznik nepoměrně větší újmy tvrdil a tato tvrzení současně doložil příslušnými důkazy.

[9] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že nevyčerpal veškeré opravné prostředky ve správním soudnictví a jeho vyhoštění je tedy možné až po rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. V čl. 1 písm. b) Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod je garantováno právo cizince *dát přezkoumat svůj případ*, avšak z tohoto článku nevyplývá právo na vyčerpání veškerých vnitrostátních opravných prostředků, jak uvedl stěžovatel. Stěžovatel tohoto práva využil, když proti rozhodnutí o vyhoštění podal odvolání, na jehož základě bylo rozhodnutí I. stupně přezkoumáno a následně bylo rozhodnutí žalovaného podrobeno soudnímu přezkumu. Stejně tak se nejedná o konkrétní skutkový důvod, na jehož základě by bylo možné přiznat odkladný účinek. Pokud by Nejvyšší správní soud na základě tohoto důvodu odkladný účinek přiznal, zcela by popřel mimořádnou povahu tohoto institutu.

[10] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel neunesl ve prospěch svého návrhu břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní. Kasační soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatele k možným újmám jiných osob a ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutí se nikterak nepředjímá podoba budoucího rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. srpna 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu